

Lavdonov psiček.

lavnega avstrijskega junaka Lavdona je spremljal vedno in povsod, kjer ga le niso ovirale stanovske dolžnosti, majhen psiček, ki se ni nikoli ganil od svojega gospodarja. Junak je bival v prostem času najrajši na svojem posestvu v Hadersdorfu blizu Dunaja, kjer je imel grad z velikim in lepim vrtom.

Dné 27. julija l. 1785. je sedel v hladni leseni uti sredi vrta in je čitajoč knjigo trdno zaspal. Ravno isti dan pa so bile okoli Dunaja vode radi deževja v gorovju precej narastle, in tu in tam je že razsajala povodenj. Tudi bližni Mauerbach je začel že razlirati valovje čez breg in se poganjati v Lavdonov vrt. Psiček je postal nemiren in je cvileč opazoval gospodarja, kdaj se bode vzbudil in zapustil nevarni kraj. Ker je pa Lavdon le še dalje spal, začne psiček glasno lajati in ga vleči za obleko. Lavdon se vzdrami. Videč pretečo nevarnost, skoči naglo pokonci in se umakne v grad. Komaj pa pride v varno zavetje, že prihruje mogočen val, ki poplavi vrt in odnese plot in uto. Samo nekaj trenutkov naj bi bil še slavni junak ostal v vrtu, in z uto vred bi bila odnesla voda tudi njega. Ginjen vzame zvesto živalco, katera mu je bila rešila življenje, v naročje ter jo boža in gladi. Pa tudi psiček se mu je dobrikal in kazal veselje, da je spravil svojega dobrega gospoda na varno.

Komaj so minila od tega dogodka tri leta, in zopet je ravno tista živalca rešila Lavdonu vdrugič življenje. Bilo je to dné 6. januarja leta 1789.

Lavdon se je spravljal ravno spat in ker je staremu možu posebno ugajala toplota, naložil si je še nekaj drv na ognjišče. Takrat namreč še niso poznali peči, kakor jih imamo sedaj, marveč so imeli kar v sobi posebno ognjišče, kjer je plapolal ogenj. Ko Lavdon trdno zaspí, začne ogenj prasketati in nekaj žarečega oglja pade na tla in na kup zloženih knjig,

ki začnó tleti. Tudi tla se vžgó, in že se vleče gost dim po sobami. Lavdon je bil vsled trdnega spanja v nevarnosti, da se zaduši.

Tu pa se zopet oglasi njegov mali psiček, ki začne glasno lajati ter praskati in skakati po postelji, dokler ne zbudi vojskovodje, ki se še pravočasno odtegne preteči nevarnosti.

Božja previdnost, katera je Lavdona pripeljala ravno takrat, ko je bila naša domovina v največji nevarnosti, na Dunaj v cesarsko službo, je tega pogumnega vojaka, povsod najprvega v hudi in krvavi borbi, varovala sovražne krogle, in mu še v sivi starosti ohranila bistri um in nadarjenost mladih let, da je ravno on mogel premagati Turke in jim vzeti Beligrad — ta božja previdnost rešila je slavnega vojskovodjo dvakratne smrtne nevarnosti po — majhnem psičku.

Silvester.

Prevrnjena šolska tabla.

Bilo je pred podukom v razredu vaške učilnice. „Ps-s-s-st, tiho!“ zaslišalo se je med hrupom nekaterikrat po razredu, nakar sta se vsaj kaki dve tretjini glasnih grl umirili in utihnili. Tedaj pa se je tembolj razlegal po razredu Jeklarjev Pavel, ki se ni nič menil za součenca, ki je pazeč in svareč stal pred šolsko tablo.

Razgrajačeva predrznost je presešla končno že vse meje, in njegovo ime se je okorno začrtano prikazalo na šolski tabli. Toda to Jeklarjevega Pavla ni motilo. Ubral jo je možato proti tabli in izbrisal meniničtebinič svoje ime, kar je posebno zadovoljilo njemu enake lahkoživce. Nato pa je zopet razgrajal po stari navadi.